

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Daneklærerforeningen/Skov, cop. 1982, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012813338496/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

empel derpaa!« — »Nej!!« sagde Lindal: »De er altfor god. Mit Hus, især her i Byen, er ikke den Ros værd. Paa mit Gods, hvor jeg haaber at se Dem til Sommeren, er det noget bedre. Men ialtfald har jeg stedse vogtet mig for at gøre denne Slags store Selskaber, der som oftest er en trykkende Plage baade for Gæsterne og for Værten, der anvender mange Penge paa en Dag, som enhver af de paagældende med Glæde vilde frakøbe sig. Jeg vil nu ikke engang tale om saadanne Cirkler som denne, hvor man ordenlig driver et syndigt Misbrug med de skønne Kunster. Hver som vil glæde sig ved disse, har jo offentlige Steder, hvor han langt bedre kan nyde dem; eller han kan dyrke dem i Stilhed i sit eget Hjem, hvis han fornaar det. Men i private Selskaber kommer man sammen for at konversere, for at træffe behagelige Bekendtskaber i en behagelig Omgivelse, ikke for at lide ondt paa Sjæl og Legeme, som her og mange andre Steder.«

Medens disse to Mænd saaledes søgte ved en lille ensom Samtale at holde sig skadesløse for det store Selskabs Mangler, nød man imidlertid i Salen en smuk lille Scene. Døren til Kabinettet aabnedes paa ny, og man saa et yndigt Tableau, en Gruppe, forestillende Morgenens: en kvindelig Figur med en Fakkel, tilligemed en Genius, der udstrøede Blomster, og som halv blev baaret af hende, halv svævede efter hende. Man havde ordnet dette saaledes, at det ganske havde Udseende af, at disse Figurer ikke berørte Jorden, men virkelig svævede over den. Annettes og

den lille Antons ungdommelige, lette Skikkelser var skabte til at forestille den unge friske Morgen. De var begge meget smukt draperede, og bar Vinger, der kunstmæssigt var dannede af Flor og lignede Sommerfuglevinger. En almindelig Applaus modtog den nydelige Gruppe. Musikken vedblev, og ligesom oplivede sig mere og mere, og det saa ud, som om den meddelte de stille Figurer Liv og Bevægelse. De rørte sig, drejede sig bestandig i hurtigere Kredse, løsrev sig til sidst fra den Ramme, der indfattede dem, og skred over Dørtrinnet ind i Salen, hvor der midt paa Gulvet foran Tilskuerne var Plads nok til en Dans, som de opførte. Annette havde godt forstaaet at lempe denne efter den lille Antons Evner, og det var beundringsværdigt, hvilke gratiøse Stillinger, hvilke dristige Spring hun i saa kort Tid havde lært sin spæde Elev. Det skønne Barn drejede sig om hende med Øjne, som funkledede af Glæde, og kastede med smilende Ansigt sine Blomster ud mellem de tilstedeværende, der ikke kunde afholde sig fra med Vink og sagte Udraab at give ham sit Bifald til Kende, medens hans Moders Hjerte slog af Glæde, ved at beskue ham. Annettes smaa Fødder berørte næppe Gulvet; i lette Spring hævede den yndige Skikkelse sig, og syntes at svæve for Vinden, idet hun svang sin brændende Fakkell. »I Sandhed,« hviskede Sardes til den henrykte Ferdinand: »En saadan Morgen bebuder en skøn Dag.«

Men næppe var disse Ord udtalt, før det syntes, som om en onskabsfuld Dæmon havde hørt dem.